

Sygn. akt: I ACa 256/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Arina Perkowska

Sędziowie: SA Ewa Giezek

SA Marek Machnij (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Elżbieta Szymańska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2012 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) D. W., (...) spółki jawnej w P.

przeciwko Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 7 grudnia 2011 r. sygn. akt IX GC 159/08

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1) w punkcie I (pierwszym) w całości w ten sposób, że zasądza od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. na rzecz powódki (...) D. W., (...) spółki jawnej w P. kwotę 42.661,39 zł (czterdzieści dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt jeden złotych i trzydzieści dziewięć groszy) z odsetkami ustawowymi:

a) od kwoty 3.031,60 zł (trzy tysiące trzydzieści jeden złotych i sześćdziesiąt groszy) od dnia 15 lipca 2003 r. do dnia 4 lipca 2007 r.,

b) od kwoty 1.960,83 zł (jeden tysiąc dziewięćset sześćdziesiąt złotych i osiemdziesiąt trzy grosze) od dnia 5 lipca 2007 r.,

c) od kwoty 9.060,03 zł (dziewięć tysięcy sześćdziesiąt złotych i trzy grosze) od dnia 14 lutego 2005 r. do dnia 31 marca 2005 r.,

d) od kwoty 4.881,58 zł (cztery tysiące osiemset osiemdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt osiem groszy) od dnia 1 kwietnia 2005 r.,

e) od kwoty 23.727,35 zł (dwadzieścia trzy tysiące siedemset dwadzieścia siedem złotych trzydzieści pięć groszy) od dnia 14 lutego 2008 r.,

oraz oddala powództwo w pozostałej części,

2) w punkcie III (trzecim) w ten sposób, że zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.560,94 zł (jeden tysiąc pięćset sześćdziesiąt złotych i dziewięćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,

3) w punktach IV (czwartym) i V (piątym) w ten sposób, że zasądza na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gdańsku tytułem zwrotu wydatków: od powódki kwotę 4.393,71 zł (cztery tysiące trzysta dziewięćdziesiąt trzy złote i siedemdziesiąt jeden groszy) oraz od pozwanej kwotę 6.193,54 zł (sześć tysięcy sto dziewięćdziesiąt trzy złote i pięćdziesiąt cztery grosze),

II. oddala apelację w pozostałym zakresie,

III. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1.879,65 zł (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt dziewięć złotych i sześćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt: I ACa 256/12

Uzasadnienie:

Powódka (...) D. W., (...) spółka jawna w P. domagała się w postępowaniu nakazowym od pozwanej Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w C. zapłaty kwoty 102.762,30 zł z odsetkami ustawowymi od bliżej wskazanych kwot i dat z tytułu nieuiszczonej należności za dostawę energii cieplnej do instalacji grzewczej pozwanej, dokonaną na podstawie umowy stron z dnia 25 lutego 1999 r. Wskazała, że pozwana z dniem 30 kwietnia 2005 r. wypowiedziała umowę, ale nie wywiązała się z obowiązku zapłaty za faktury, dotyczące energii cieplnej dostarczonej jej przez powódkę w czasie trwania umowy, pomimo kierowanych do niej wezwań, aczkolwiek dokonywała częściowych spłat, a na spotkaniach stron nie kwestionowała obowiązku zapłaty należności za dostarczoną energię cieplną, wobec czego jej zachowanie można ocenić jako uznanie roszczenia.

Sąd Okręgowy w Gdańsku nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28 marca 2008 r. uwzględnił powództwo w całości wraz z kosztami procesu w łącznej kwocie 4.901,75 zł.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. Podniosła zarzut przedawnienia dochodzonych roszczeń z tytułu dostawy energii cieplnej z uwagi na upływ dwuletniego terminu od ich wymagalności zgodnie z art. 612 w zw. z art. 554 k.c., zaprzeczając, aby doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia wskutek uznania przez nią roszczenia. Kwestionowała ponadto prawidłowość rozliczeń za energię cieplną dostarczoną jej na podstawie umowy stron.

Sąd Okręgowy w Gdańsku wyrokiem z dnia 7 grudnia 2012 r. zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 94.529,24 zł z odsetkami ustawowymi od bliżej wskazanych kwot i dat, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.520,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazał ściągnąć od stron nieuiszczone koszty sądowe: od powódki kwotę 1.058,72 zł, a od pozwanej – kwotę 9.528,52 zł.

Powyższe orzeczenie było wynikiem następujących ustaleń i wniosków:

W dniu 25 lutego 1999 r. strony zawarły umowę, której przedmiotem było świadczenie przez powódkę na rzecz pozwanej usługi, polegającej na dostawie energii cieplnej. Strony ustaliły cenę dostarczanej energii na 32 zł/kJ i wskazały, że zmiana jej ceny jest związana ze zmianą cen paliw i regulacji cenowych Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Zmiana innych elementów kalkulacji wymagała pisemnego aneksu do umowy.

Powódka dostarczała pozwanej energię cieplną w latach 1999 – 2005. Cena dostarczanej energii była zmieniana przez strony aneksami. Przepisy nie wymagały od powódki uzyskania koncesji na działalność energetyczną, a ze względu na

lokalny charakter i małą moc nie miała ona obowiązku zatwierdzania taryf przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Moc kotłowni powódki wynosiła 1,67 MW. Dostarczała ona energię czterem odbiorcom, którzy łącznie zamawiali u niej maksymalnie 0,545 MW energii cieplnej. Ponadto powódka produkowała energię ciepłą na własne potrzeby.

Powódka nieprawidłowo naliczała cenę za dostarczaną pozwanej energię ciepłą. W 2001 r. cena była zawyżona o 9,3%, w 2002 r. – o 7,1%, w 2003 r. – o 30,4% i w 2005 r. – o 36,1%. Strony prowadziły rozmowy w sprawie ilości zamówionej energii i wielkości zadłużenia pozwanej wobec powódki. W dniu 4 października 2005 r. pozwana sporządziła pismo, w którym odwołała się do spotkania stron z dnia 4 kwietnia 2005 r., dotyczącego spłaty zadłużenia przeterminowanego. Pozwana zobowiązała się do spłacania zaległości w ratach miesięcznych po 2.500 zł, a ponadto do zapłaty jednorazowo 40.000 zł po sprzedaży nieruchomości.

Stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów, złożonych przez strony, których prawdziwość nie była kwestionowana. Sporna była natomiast wysokość należności powódki wobec pozwanej. Z opinii biegłych wynika, że żądanie powódki było częściowo uzasadnione, gdyż stosowane przez nią wyliczenie należności było zawyżone. W konsekwencji Sąd Okręgowy przyjął, iż powódce przysługuje od pozwanej kwota 94.529,24 zł według szczegółowego wyliczenia przedstawionego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w oparciu o opinie biegłych. Polegało to na skorygowaniu wysokości żądania powódki za poszczególne okresy według podanego przez biegłych stopnia (procentu) ich zawyżenia.

Żądanie powódki zostało uznane za uzasadnione co do zasady, a co do wysokości – do kwoty wyliczonej przez Sąd Okręgowy. Sąd ten uznał, że umowa stron miała charakter umowy dostawy, na podstawie której powódka dostarczała pozwanej wytworzoną przez siebie energię ciepłą, ale pozwana nie zapłaciła ceny należnej za odebraną energię. Za uzasadnione uznane zostało także żądanie zasądzenia odsetek ustawowych, skoro pozwana opóźniła się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego na rzecz powódki.

Sąd Okręgowy uznał za nieuzasadniony podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia, stwierdzając, że zawarte w art. 612 k.c. odesłanie do odpowiedniego stosowania do umowy dostawy przepisów o umowie sprzedaży nie obejmuje art. 554 k.c., który przewiduje dwuletni okres przedawnienia roszczeń, ponieważ przepis ten nie reguluje praw i obowiązków dostawcy i odbiorcy. Do przedawnienia roszczeń powódki zastosowanie ma więc przepis art. 118 k.c., z którego wynika w sprawie trzyletni termin przedawnienia.

Roszczenia powódki obejmują okres od dnia 30 czerwca 2003 r. do dnia 31 maja 2005 r. oraz noty odsetkowe wystawione do dnia 16 lipca 2007 r. Z art. 123 § 1 k.c. wynika, że bieg terminu przedawnienia może zostać przerwany m. in. przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Pozwana uznała roszczenie powódki pismem z dnia 4 października 2005 r. W piśmie tym nie podała wprawdzie kwoty uznanego roszczenia, ale nie ma wątpliwości, jakiego roszczenia ono dotyczy, skoro strony związane były tylko jedną umową, a wszelkie rozmowy odnosiły się do globalnego zadłużenia pozwanej. Ponadto pismo to odwoływało się do spotkania stron z dnia 6 kwietnia 2005 r., wobec czego można przyjąć, że także na tym spotkaniu pozwana uznała roszczenie powódki, gdyż zobowiązywała się do jego zaspokojenia. Kolejne pismo pozwanej z dnia 5 marca 2007 r. nie stanowiło uznania, ponieważ zostało podpisane tylko przez jej prezesa. Pozwana uznała zatem roszczenie powódki w dniach 6 kwietnia 2005 r. i 4 października 2005 r., a po każdej przerwie przedawnienie biegło od nowa, więc do wszczęcia postępowania w dniu 17 lutego 2008 r. nie nastąpiło przedawnienie roszczeń powódki.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 i nast. k.p.c., uznając, że powódka wygrała sprawę w 91,99% (w przybliżeniu w 90%) i według tej proporcji dokonał wzajemnego rozdzielenia kosztów poniesionych przez obie strony. Według tej samej proporcji obciążył strony nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez pozwaną w części uwzględniającej powództwo oraz obciążającą ją kosztami procesu i kosztami sądowymi. Skarżąca zarzuciła:

1) sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez przyjęcie, że uznała ona roszczenie powódki na spotkaniu w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w piśmie z dnia 4 października 2005 r.,

2) naruszenie prawa procesowego, mające wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną ocenę dowodów w postaci jej pisma z dnia 4 października 2005 r. oraz zeznań świadka H. K. (1) i zeznań prezesa zarządu pozwanej A. S. złożonych w charakterze strony,

3) naruszenie prawa materialnego:

a) art. 123 § 1 pkt 2 k.c. przez błędną wykładnię i zastosowanie wskutek bezzasadnego uznania, że pozwana dokonała uznania niewłaściwego roszczeń powódki,

b) art. 544 w zw. z art. 612 k.c. przez błędną wykładnię i niezastosowanie tych przepisów skutkujące nieuwzględnieniem podniesionego przez nią zarzutu przedawnienia roszczeń powódki,

c) art. 118 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i bezzasadne zastosowanie w wyniku uznania, że roszczenia powódki podlegają trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Pozwana domagała się zmiany wyroku w zaskarżonej części przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Nieuzasadnione są zarzuty sprzeczności istotnych ustaleń faktycznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji trafnie ocenił, że w sprawie doszło do uznania przez pozwaną roszczenia powódki. Nie ulega wątpliwości, iż strony wielokrotnie i permanentnie prowadziły rozmowy na temat spłaty zadłużenia pozwanej wobec powódki, a pozwana – aż do wszczęcia niniejszego procesu – co do zasady nigdy nie kwestionowała żądania powódki i zapewniała o jego zaspokojeniu. Zastrzeżenia pozwanej odnosiły się co najwyżej do wysokości tego żądania i prawidłowości obciążania jej należnościami za dostawę energii cieplnej. Sąd Okręgowy słusznie stwierdził więc, że zarówno w piśmie pozwanej z dnia 4 października 2005 r., jak i we wcześniejszych rozmowach stron w dniu 6 kwietnia 2005 r., można dopatrzeć się uznania roszczeń powódki przez pozwaną. Uznanie to nie musiało być skonkretyzowane lub sformalizowane. Wystarczające jest, że osoby występujące w imieniu pozwanej dawały wyraz temu, że nie kwestionuje ona istnienia roszczeń powódki i obowiązku ich zaspokojenia. Odmiennej oceny nie uzasadnia eksponowana przez pozwaną kwestia, że z zeznań świadka H. K. oraz prezesa jej zarządu w charakterze strony nie wynika, aby przedstawiciele pozwanej podczas spotkania stron w dniu 6 kwietnia 2005 r. lub w piśmie z dnia 4 października 2005 r. mieli zamiar uznania roszczeń powódki. Skutek w postaci uznania roszczenia, prowadzącego do przerwania biegu terminu przedawnienia, może nastąpić także bez wyraźnego zamiaru dłużnika, a nawet wbrew jego woli, o ile tylko z jego zachowania dostatecznie wynika, że przyznaje on istnienie roszczenia.

Skoro z zachowania pozwanej nie wynikało, że akceptuje ona jedynie część żądania lub niektóre z jego składników (np. tylko roszczenie główne), przyjąć można, iż to uznanie odniosło skutek wobec wszystkich należności przysługujących powódce (zarówno z tytułu niezapłaconych należności głównych, jak i odsetek za opóźnienie). Z przeprowadzonych w sprawie opinii biegłych wynika, że powódka wprawdzie zawiązała należność za dostarczaną pozwanej energią cieplną, ale z jednej strony obecnie nie kwestionuje ona tych okoliczności, zwłaszcza sama nie zaskarżyła wyroku, a

z drugiej strony nie pozbawia to skuteczności uznania jej żądania w części, w której okazało się ono uzasadnione co do wysokości.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia może aprobować ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji i przyjąć je za własne. W świetle dokonanych w sprawie ustaleń chybnym jest zarzut naruszenia art. 123 § 1 pkt 2 k.c., ponieważ skarżąca bezpodstawnie twierdzi, że nie uznała roszczenia powódki w dniach 6 kwietnia 2005 r. i 4 października 2005 r.

Decydujące znaczenie dla oceny apelacji ma zarzut naruszenia art. 554 [w apelacji omyłkowo powołano art. 544 k.c.] w zw. 612 k.c. Pozwana trafnie zarzuciła, że Sąd Okręgowy dokonał błędnej wykładni art. 612 k.c., prowadzącej do wadliwego uznania, iż w sprawie nie ma zastosowania art. 554 k.c. Bezpodstawnie jest stanowisko, że przedawnienie nie odnosi się do praw i obowiązków stron umowy dostawy. Zagadnienie to wyjaśnione zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 9 lutego 2005 r. sygn. akt II CK 423/04 (OSNC 2006, nr 1, poz. 12) stwierdził – dokładnie odwrotnie niż Sąd pierwszej instancji – przepis, regulujący kwestię przedawnienia roszczenia, nie odnosi się do praw i obowiązków podmiotów stosunku zobowiązaniowego, ponieważ regulacja terminu przedawnienia roszczeń wynikających z określonego stosunku zobowiązaniowego dotyczy bezpośrednio praw i obowiązków podmiotów tego stosunku. Sąd Apelacyjny w składzie orzekającym w sprawie podziela ten pogląd, biorąc pod uwagę, że przedawnienie nie ma jest samodzielnym i odrębnym uprawnieniem, lecz ściśle wiąże się z już istniejącymi prawami (z punktu widzenia wierzyciela) i obowiązkami (z punktu widzenia dłużnika). Wbrew Sądowi Okręgowemu, przedawnienie nie istnieje w oderwaniu od praw i obowiązków podmiotów stosunku prawnego, lecz odnosi się do nich.

W konsekwencji uzasadniony jest także zarzut naruszenia art. 118 k.c. [w apelacji błędnie powołano § 1 tego artykułu, pomimo że przepis ten nie dzieli się na paragrafy]. Sąd Okręgowy błędnie uznał, że w sprawie ma obowiązywać trzyletni termin przedawnienia, przewidziany w art. 118 k.c. dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zastosowanie ma bowiem dwuletni termin przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c.

Dodatkowo wziąć trzeba pod uwagę, że dochodzone przez powódkę żądanie obejmuje zarówno roszczenie główne z odsetkami od dnia wymagalności, jak i skapitalizowane odsetki za opóźnienie w zapłacie należności z innych faktur. Wymaga to uwzględnienia terminów przedawnienia roszczeń o odsetki, które zgodnie z art. 118 k.c. podlegają, jako roszczenie o świadczenie okresowe, przedawnieniu w terminie trzyletnim. Termin ten jest dłuższy niż termin przedawnienia roszczenia głównego, określony w art. 554 k.c.

Roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia w spełnieniu świadczenia ma charakter akcesoryjny (uboczny) w stosunku do roszczenia głównego. W związku z tym co do zasady dzieli ono los roszczenia głównego. Wobec tego uprawnienie do naliczania odsetek wygasa wraz z wygaśnięciem roszczenia głównego, w szczególności w razie zaspokojenia tego roszczenia. Ponadto roszczenie uboczne nie może być dochodzone po zaspokojeniu roszczenia głównego. Odmienny jest jednak los takiego roszczenia odsetkowego, które powstało przed wygaśnięciem roszczenia głównego, ponieważ uzyskuje ono samodzielny charakter i może być dochodzone niezależnie od roszczenia głównego, a poza tym podlega samodzielnemu przedawnieniu odrębnie za każdy dzień opóźnienia. Stanowisko takie znalazło wyraz w orzecznictwie Sądu Najwyższego, który m. in. w wyroku z dnia 21 kwietnia 2005 r. sygn. akt III CK 307/04 (LEX nr 277893) stwierdził, że ustanowiony w art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń o świadczenia okresowe, stosuje się do roszczeń o odsetki za opóźnienie także wtedy, gdy roszczenie główne ulega przedawnieniu w terminie określonym w art. 554 k.c., jednak roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

W rozstrzyganej sprawie oznacza to, że odsetki za opóźnienie dochodzone łącznie z niezapłaconą należnością główną dzielą w zakresie przedawnienia los należności głównej. W związku z tym po przedawnieniu należności głównej nie tylko nie mogą być naliczane odsetki za dalszy okres opóźnienia, ale ponadto te odsetki, które już powstały do chwili przedawnienia należności głównej, podlegają przedawnieniu jednocześnie z należnością główną, czyli w terminie dwuletnim, wynikającym z art. 554 w zw. z art. 612 k.c. Natomiast odsetki za opóźnienie, objęte notami odsetkowymi, które zostały naliczone od należności, które nie uległy przedawnieniu, lecz zostały zapłacone, z tym że z opóźnieniem,

uzyskały samodzielny charakter i podlegają przedawnieniu zgodnie z art. 118 k.c. w terminie trzyletnim odrębnie za każdy dzień opóźnienia.

Ponadto Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę przy orzekaniu w sprawie, że z przedstawionych przez powódkę i niekwestionowanych przez pozwaną not odsetkowych wynika, iż w niektórych wypadkach pozwana płaciła należność z opóźnieniem. Pozwala to przyjąć, że także zaspokojenie części należności może zostać zakwalifikowane jako uznanie niewłaściwe roszczenia. W doktrynie i orzecznictwie powszechnie uważa się bowiem, że spełnienie części świadczenia może zostać ocenione jako uznanie długu, jeżeli wynika z tego, iż dłużnik nie kwestionuje swojego obowiązku, aczkolwiek wywiązuje się z niego jedynie częściowo. Tymczasem pozwana nie powoływała się w sprawie na to, że dokonywane przez nią częściowe zapłaty na poczet zadłużenia wynikały z akceptowania należności powódki jedynie w tym zakresie.

Kierując się przedstawionymi ustaleniami faktycznymi i oceną prawną, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że zarzut przedawnienia jest częściowo uzasadniony zgodnie z poniższymi wyliczeniami (według kolejności przyjętej przez powódkę i Sąd pierwszej instancji):

1) Kwota 4.355,74 zł z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 15 lipca 2003 r. do dnia 4 lipca 2007 r. (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 3.031,60 zł) stanowi należność, wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 30 czerwca 2003 r., wymagalną w dniu 14 lipca 2003 r. (k. 57). Bieg dwuletniego terminu przedawnienia uległ przerwaniu wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. oraz w wyniku częściowej zapłaty w dniu 4 lipca 2007 r. Pozew został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r. (por. wyjaśnienia powódki k. 130), więc do dnia wniesienia pozwu nie upłynął dwuletni termin przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c., biegnący po kolejnych przerwaniach ostatecznie od dnia 4 lipca 2007 r. Roszczenie w tej części jest więc uzasadnione w całości (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek).

2) Kwota 3.284,97 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5 lipca 2007 r. (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 1.960,83 zł) stanowi pozostałą część należności z w/w faktury po jej częściowej zapłacie w dniu 4 lipca 2007 r. Z podanych wyżej przyczyn roszczenie w tej części jest uzasadnione w całości.

3) Kwota 4.355,74 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 31 lipca 2003 r. (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 3.031,60 zł) stanowi należność wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 16 lipca 2003 r., wymagalną w dniu 30 lipca 2003 r. (k. 58). Bieg dwuletniego terminu przedawnienia uległ przerwaniu wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. Pozew został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r., więc do dnia wniesienia pozwu upłynął dwuletni termin przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c., biegnący po kolejnych przerwaniach od dnia 4 października 2005 r. Roszczenie w tej części uległo przedawnieniu w całości (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek).

4) Kwota 4.355,74 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 października 2004 r. (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.866,08 zł) stanowi należność wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 30 września 2004 r., wymagalną w dniu 14 października 2004 r. (k. 60). Roszczenie w tej części uległo przedawnieniu w całości (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek) z takich samych przyczyn jak w punkcie 3.

5) Kwota 8.771,48 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 30 września 2003 r. (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 6.063,19 zł) stanowi należność wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 15 września 2003 r., wymagalną w dniu 29 września 2003 r. (k. 59). Roszczenie w tej części uległo przedawnieniu w całości (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek) z przyczyn podanych w punkcie 3.

6) Kwota 14.178,45 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lutego 2005 r. do dnia 1 kwietnia 2005 r. (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 9.060,03 zł) stanowi należność z faktury VAT nr (...) z dnia 31 stycznia 2005 r., wymagalną w dniu 14 lutego 2005 r. (k. 61). Bieg dwuletniego terminu przedawnienia uległ przerwaniu wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. Ponadto skutek taki wywołało dokonywanie częściowych płatności na poczet tej faktury: w dniu 31 marca 2005 r. kwoty 4.178,45 zł i w dniu 7 września 2007 r. – kwoty 5.000 zł. Pozew

został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r., więc do dnia wniesienia pozwu nie upłynął dwuletni termin przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c., biegnący po kolejnych przerwaniach od dnia 7 września 2007 r.

Dodatkowo wziąć trzeba pod uwagę, że wskutek niekwestionowanej przez powódkę korekty wysokości tej należności przez Sąd pierwszej instancji po wpłatach dokonanych w dniach 31 marca 2005 r. i w dniu 7 września 2007 r. należność ta została zapłacona w całości, w związku z czym od dnia 7 września 2007 r. nie pozostała z tego tytułu żadna kwota do zapłaty, a ponadto powódce nie przysługują po tej dacie dalsze odsetki. Dotyczy to także należności wymienionych w punktach 7 – 9 pozwu. Żądanie w tej części jest więc uzasadnione tylko do kwoty 9.060,03 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2005 r. do dnia 31 marca 2005 r. oraz kwoty 4.881,58 zł (9.060,03 zł – 4.178,45 zł) za okres od dnia 1 kwietnia 2005 r. do dnia 7 września 2007 r.

7) Kwota 3.115,02 zł (pkt 10. pozwu, skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.802,81 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) (k. 67). Stanowi ona odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...), wymagalnej od dnia 7 stycznia 2003 r. (k. 68 – 69) oraz faktury (...), wymagalnej od dnia 14 stycznia 2005 r. (k. 72).

Odsetki od pierwszej z w/w faktur zostały obliczone za różne okresy odpowiednio do stopniowej spłaty należności głównej. Ostatnia wpłata została zaliczona na poczet tej faktury w dniu 28 stycznia 2005 r. Wobec tego od tej daty przestały biec dalsze odsetki za opóźnienie. Jest to jednocześnie najpóźniejsza data, od której rozpoczął się termin przedawnienia odsetek z tej faktury, wynoszący w tym wypadku trzy lata zgodnie z art. 118 k.c. Ponieważ pozew został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r., więc do tego dnia upłynął trzyletni termin przedawnienia w odniesieniu do wszystkich odsetek naliczonych za opóźnienie w zapłacie tej faktury.

Analogicznie odsetki od drugiej faktury były obliczane za różne okresy aż do spłaty całości należności w dniu 15 lutego 2005 r. W tym wypadku przedawnieniu nie uległy jedynie odsetki za dni 14 i 15 lutego 2005 r. Od istniejącej jeszcze wówczas zaległości w kwocie 5.000 zł należne za dwa dni odsetki wynoszą więc 3,70 zł (stopa odsetek ustawowych 13,5%). Kwota ta podlega zasądzeniu na rzecz powódki z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 14 lutego 2008 r., stosownie do art. 482 § 1 k.c.

8) Kwota 6.403,47 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 5.881,97 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) (k. 65). Stanowi ona odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) wymagalnej w dniu 14 stycznia 2003 r. (k. 66). Uzasadniony jest zarzut ich przedawnienia. Pierwsza wpłata na poczet tej faktury nastąpiła bowiem dopiero w dniu 28 stycznia 2005 r., a zatem już po upływie dwuletniego terminu przedawnienia, wynikającego z art. 554 w zw. z art. 612 k.c. Zapłata dokonana po upływie terminu przedawnienia była dopuszczalna, ponieważ odnosiła się do zaspokojenia zobowiązania naturalnego, w jakie przekształca się zobowiązanie przedawnione. Nie spowodowała natomiast przerwania biegu terminu przedawnienia, gdyż skutek taki, wynikający z uznania niewłaściwego, może nastąpić tylko do chwili upływu biegu terminu zakończenia. Później możliwe jest jedynie zrzeczenie się zarzutu przedawnienia na podstawie art. 117 § 2 k.c., wymagające jednak wyraźnego oświadczenia woli ze strony dłużnika, a nie uznania niewłaściwego.

W takiej sytuacji odsetki ustawowe, jako świadczenie uboczne, podlegają przedawnieniu w tym samym terminie, jak należność główna. Podlegałyby one samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu jedynie wówczas, gdyby doszło do wygaśnięcia zobowiązania, zwłaszcza wskutek jego zaspokojenia, a nie do jego przedawnienia. Wobec tego powódka nie może w niniejszej sprawie domagać się tych odsetek po upływie terminu przedawnienia należności głównej, do którego doszło już w dniu 14 stycznia 2005 r.

9) Kwota 4.327,92 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.559,20 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) (k. 73). Stanowi ona odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) wymagalnej w dniu 27 lutego 2003 r. (k. 74). Powódka domagała się odsetek od tej faktury za różne okresy odpowiednio do jej stopniowej spłaty. W tym wypadku nie doszło do przedawnienia należności głównej, ponieważ następowały kolejne przerwy biegu przedawnienia wskutek wpłat rozpoczętych przed upływem dwóch lat od jej wymagalności (w dniu 24 września 2003 r. – 5.434,95 zł i w dniu 9 września 2004 r. – 5.000 zł). Powstałe odsetki podlegały następnie samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118

k.c. Dodatkowo wziąć trzeba pod uwagę przerwanie biegu przedawnienia, wynikające z uznania roszczeń powódki przez pozwaną w dniu 6 kwietnia 2005 r., a następnie w dniu 4 października 2005 r. Pomimo więc że pozew został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r., nie uległy przedawnieniu nie tylko odsetki naliczone od dnia 14 lutego 2005 r., ale także za okres od dnia 28 lutego 2003 r. Uzasadniona jest zatem kwota wyliczona przez Sąd Okręgowy w wysokości 2.559,20 zł. Kwota ta podlega zasądzeniu na rzecz powódki z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 14 lutego 2008 r., stosownie do art. 482 § 1 k.c.

10) Kwota 7.323,15 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 4.944,39 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) (k. 75). Stanowi ona odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) wymagalnej w dniu 31 marca 2003 r. (k. 76). Także w tym zakresie uzasadniony jest zarzut przedawnienia. Pierwsza wpłata na poczet tej faktury nastąpiła bowiem dopiero w dniu 14 października 2005 r., a zatem już po upływie dwuletniego terminu przedawnienia, wynikającego z art. 554 w zw. z art. 612 k.c. Aktualne są w tym wypadku uwagi przedstawione w punkcie 8., wobec czego zbędne jest ich powtarzanie. Decydujące jest to, że powódka nie może domagać się tych odsetek po upływie terminu przedawnienia należności głównej, do którego doszło już w dniu 1 kwietnia 2005 r., a zatem nie tylko przed pierwszą wpłatą, ale także przed dokonanymi przez pozwaną uznaniem niewłaściwymi z dnia 6 kwietnia 2005 r. i z dnia 4 października 2005 r.

11) Kwota 7.165,43 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 4.982,67 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) (k. 77), dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...), wymagalnej w dniu 18 kwietnia 2003 r. (k. 78). Powódka domagała się odsetek od tej faktury za różne okresy odpowiednio do jej stopniowej spłaty. Odsetki te podlegają samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Pierwsza wpłata na poczet tej faktury w kwocie 2.436,99 zł została dokonana w dniu 14 października 2005 r., a zatem po dwóch latach od dnia wymagalności, ale nie nastąpiło to po przedawnieniu roszczenia, ponieważ wcześniej doszło dwukrotnie do przerwania biegu terminu przedawnienia wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. Obejmowało to także przerwanie biegu przedawnienia roszczenia ubocznego w postaci odsetek. Pomimo wniesienia pozwu w dniu 14 lutego 2008 r., zarzut przedawnienia w odniesieniu do tej części żądania jest więc nieuzasadniony.

12) Kwota 6.162,14 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 4.249,15 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) (k. 79), dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) wymagalnej w dniu 27 maja 2003 r. (k. 80). Powódka domagała się odsetek od tej faktury za różne okresy odpowiednio do jej stopniowej spłaty. Odsetki te podlegają samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Biorąc pod uwagę dwukrotne przerwanie biegu terminu przedawnienia (w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r.), zarzut przedawnienia jest w tej części bezpodstawny. Zasądzeniu na rzecz powódki podlega obliczona przez Sąd Okręgowy kwota 4.249,15 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu, tj. 14 lutego 2008 r., stosownie do art. 482 § 1 k.c.

13) Kwota 10.976,97 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 7.014,28 zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 marca 2005 r. stanowi należność, wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 28 lutego 2005 r., wymagalną w dniu 14 marca 2005 r. (k. 62). Bieg dwuletniego terminu przedawnienia uległ przerwaniu wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. Ponieważ pozew został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r., więc do dnia wniesienia pozwu upłynął dwuletni termin przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c., biegnący po kolejnych przerwach od dnia 4 października 2005 r. Roszczenie w tej części uległo przedawnieniu w całości w tym samym terminie (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek).

14) Kwota 7.120,65 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 4.550,10 zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 kwietnia 2005 r. do dnia 10 listopada 2005 r. stanowi należność, wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 31 marca 2005 r., wymagalną w dniu 14 kwietnia 2005 r. (k. 63). Bieg dwuletniego terminu przedawnienia uległ przerwaniu wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. Ponadto uwzględnić należy częściową wpłatę dokonaną w dniu 10 listopada 2005 r., która także może zostać zakwalifikowana jako uznanie niewłaściwe. Ponieważ pozew został wniesiony w dniu 14 lutego 2008 r., więc do dnia wniesienia pozwu upłynął dwuletni termin

przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c., biegnący po kolejnych przerwach ostatecznie od dnia 11 listopada 2005 r. Roszczenie w tej części uległo przedawnieniu w całości (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek). Odnosi się to również do pozostałej części należności z tej faktury w kwocie 4.620,65 zł (skorygowanej przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.050,10 zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 11 listopada 2005 r. do dnia zapłaty.

15) Kwota 4.355,74 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.783,31 zł) z odsetkami ustawowymi od dnia 14 maja 2005 r. stanowi należność, wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 29 kwietnia 2005 r., wymagalną w dniu 15 maja 2005 r. (k. 64). Bieg dwuletniego terminu przedawnienia uległ przerwaniu wskutek uznania w dniu 6 kwietnia 2005 r. i w dniu 4 października 2005 r. Do dnia wniesienia pozwu upłynął więc dwuletni termin przedawnienia, wynikający z art. 554 w zw. z art. 612 k.c., biegnący po kolejnych przerwach od dnia 5 października 2005 r. Roszczenie w tej części uległo przedawnieniu w całości (tak co do należności głównej, jak i co do odsetek).

16) Kwota 2.120,64 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 1.892,64 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) z dnia 19 listopada 2001 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 5 kwietnia 2001 r., wymagalnej w dniu 19 kwietnia 2001 r. (k. 81 – 82). Zarzut ich przedawnienia jest uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 20 kwietnia 2001 r. najpóźniej do dnia 31 października 2001 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 31 października 2004 r., czyli jeszcze przed uznaniem roszczenia (najwcześniej w dniu 6 kwietnia 2005 r.). Nie doszło więc do przerwania biegu terminu ich przedawnienia.

17) Kwota 3.429,68 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.214,97 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) z dnia 18 lutego 2002 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktur: (...) z dnia 5 lutego 2001 r., wymagalnej w dniu 16 maja 2001 r., (...) z dnia 4 czerwca 2001 r., wymagalnej w dniu 18 czerwca 2001 r. i (...) z dnia 5 lipca 2001 r., wymagalnej w dniu 19 lipca 2001 r. (k. 83 – 86). Zarzut ich przedawnienia jest uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od za okres od dnia 31 października 2001 r. najpóźniej do dnia 22 stycznia 2002 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 22 lutego 2005 r., czyli jeszcze przed uznaniem roszczenia (najwcześniej w dniu 6 kwietnia 2005 r.). Nie doszło więc do przerwania biegu terminu ich przedawnienia.

18) Kwota 224,55 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 187,38 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) z dnia 26 marca 2002 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 9 sierpnia 2001 r., wymagalnej w dniu 23 sierpnia 2001 r. (k. 87 – 88). Uzasadniony jest zarzut ich przedawnienia. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 24 sierpnia 2001 r. najpóźniej do dnia 22 stycznia 2002 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 22 lutego 2005 r., czyli jeszcze przed uznaniem roszczenia (najwcześniej w dniu 6 kwietnia 2005 r.). Nie doszło więc do przerwania biegu terminu ich przedawnienia.

19) Kwota 988,31 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 890,65 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...) z dnia 15 kwietnia 2002 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktur: (...) z dnia 4 września 2001 r., wymagalnej w dniu 18 września 2001 r. i (...) z dnia 10 października 2001 r., wymagalnej w dniu 24 października 2001 r. (k. 89 – 91). Częściowo uzasadniony jest zarzut ich przedawnienia. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 19 września 2001 r. najpóźniej do dnia 8 kwietnia 2002 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 8 kwietnia 2005 r. Dotyczy to odsetek przedawnionych przed dniem 6 kwietnia 2005 r., ponieważ w tym dniu nastąpiło uznanie roszczenia, więc skutek przerwania biegu terminu ich przedawnienia obejmuje tylko odsetki należne za dni 6 – 8 kwietnia 2005 r.

Dodatkowo uwzględnić trzeba korektę wysokości faktur dokonaną przez Sąd Okręgowy. W konsekwencji zaległość z pierwszej faktury wynosiła w dniu 6 kwietnia 2002 r. jedynie 243,48 zł, a z drugiej faktury – 1.191,32 zł. Ogółem zaległość wynosiła więc 1.434,80 zł, a wysokość nieprzedawnionych odsetek wynosi jedynie 2,36 zł.

20) Kwota 1.141,17 zł wynika z noty odsetkowej (...)z dnia 1 lipca 2002 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 9 listopada 2001 r., wymagalnej w dniu 23 listopada 2001 r. (k. 92 – 94). Zarzut ich przedawnienia jest częściowo uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 24 listopada 2001 r. do dnia 19 czerwca 2002 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 19 czerwca 2005 r. Dotyczy to odsetek przedawnionych przed dniem 6 kwietnia 2005 r., ponieważ w tym dniu nastąpiło uznania roszczenia, więc skutek przerwania biegu terminu ich przedawnienia obejmuje tylko odsetki należne za dni od 6 kwietnia 2002 r. do 19 czerwca 2002 r.

W tym okresie zaległość wynosiła (Sąd Okręgowy nie skorygował tej faktury): od dnia 6 kwietnia 2002 r. do dnia 8 kwietnia 2002 r. – 12.585,72 zł (7.500 + 2.276,96 + 2.276,96 + 531,80), od dnia 9 kwietnia 2002 r. do dnia 30 kwietnia 2002 r. – 5.085,72 zł, od dnia 1 maja 2002 r. do dnia 1 czerwca 2002 r. – 2.808,76 zł oraz 531,80 zł od dnia 2 czerwca 2002 r. do dnia 19 czerwca 2002 r., wysokość nieprzedawnionych odsetek wynosi 138,04 zł (odpowiednio w tych okresach: 20,69 zł, 61,31 zł, 50,79 zł i 5,25 zł).

21) Kwota 1.771,53 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 1.600,45 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...)z dnia 26 sierpnia 2002 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 3 grudnia 2001 r., wymagalnej w dniu 17 grudnia 2001 r. (k. 95 – 96). Zarzut ich przedawnienia jest częściowo uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 18 grudnia 2001 r. do dnia 5 sierpnia 2002 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 5 sierpnia 2005 r. Dotyczy to odsetek przedawnionych przed dniem 6 kwietnia 2005 r., ponieważ w tym dniu nastąpiło uznania roszczenia, więc skutek przerwania biegu terminu ich przedawnienia obejmuje tylko odsetki należne za dni od 6 kwietnia 2002 r. do 5 sierpnia 2002 r.

Biorąc pod uwagę korektę wysokości faktury dokonaną przez Sąd Okręgowy, zaległość w tym okresie wynosiła: od dnia 6 kwietnia 2002 r. do dnia 19 czerwca 2002 r. – 14.026,36 zł (4.468,20 + 2.276,96 + 5.000 + 3.719,41), od dnia 20 czerwca 2002 r. do dnia 8 lipca 2002 r. – 9.558,16 zł, od dnia 9 lipca 2002 r. do dnia 25 lipca 2002 r. – 7.281,20 zł oraz 2.281,20 zł od dnia 26 lipca 2002 r. do dnia 5 sierpnia 2002 r. Łącznie wysokość nieprzedawnionych odsetek wynosi 750,94 zł (odpowiednio w tych okresach: 576,43 zł, 99,51 zł, 67,03 zł i 11,00 zł).

22) Kwota 2.643,39 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.387,76 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...)z dnia 15 listopada 2002 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 31 grudnia 2001 r., wymagalnej w dniu 14 stycznia 2002 r. (k. 97 – 98). Zarzut ich przedawnienia jest częściowo uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 15 stycznia 2002 r. do dnia 12 października 2002 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 12 października 2005 r. Dotyczy to odsetek przedawnionych przed dniem 6 kwietnia 2005 r., ponieważ w tym dniu nastąpiło uznania roszczenia, więc skutek przerwania biegu terminu ich przedawnienia obejmuje tylko odsetki należne za okres od 6 kwietnia 2002 r. do 12 października 2002 r.

Uwzględniając korektę wysokości faktury dokonaną przez Sąd Okręgowy, w tym okresie zaległość wynosiła: od dnia 6 kwietnia 2002 r. do dnia 5 sierpnia 2002 r. – 17.953,01 zł, od dnia 6 sierpnia 2002 r. do dnia 21 września 2002 r. – 16.672,42 zł, od dnia 22 września 2002 r. do dnia 1 października 2002 r. – 11.672,42 zł i od dnia 2 października do dnia 9 października 2002 r. – 5.672,42 zł (w dniu 9 października 2002 r. nastąpiła końcowa zapłata za tą fakturę). Wysokość nieprzedawnionych odsetek wynosi 1.591,10 zł (odpowiednio w tych okresach: 1.176,54 zł, 343,50 zł, 51,17 zł i 19,89 zł).

23) Kwota 2.991,77 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.738,76 zł) wynika z noty odsetkowej nr 59/03 z dnia 3 kwietnia 2003 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 6 lutego 2002 r., wymagalnej w dniu 20 lutego 2002 r. (k. 99 – 100). Zarzut ich przedawnienia jest częściowo uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 21 lutego 2002 r. do dnia 22 stycznia 2003 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 22 stycznia 2006 r. Dotyczy to jednak tylko odsetek przedawnionych przed dniem 6 kwietnia 2005 r., ponieważ w tym dniu nastąpiło uznanie roszczenia, więc skutek przerwania biegu terminu ich przedawnienia obejmuje tylko odsetki należne za okres od 6 kwietnia 2002 r. do 22 stycznia 2003 r.

Uwzględniając korektę wysokości faktury dokonaną przez Sąd Okręgowy zaległość w tym okresie wynosiła: od dnia 6 kwietnia 2002 r. do dnia 12 października 2002 r. – 20.348,71 zł, od dnia 13 października 2002 r. do dnia 27 listopada 2002 r. – 10.501,96 zł i od dnia 28 listopada 2002 r. do dnia 22 stycznia 2003 r. – 3.501,96 zł. Wysokość nieprzedawnionych odsetek wynosi 2.237,84 zł (odpowiednio w tych okresach: 1.940,10 zł, 211,77 zł i 85,97 zł).

24) Kwota 2.486,16 (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty 2.298,11 zł) wynika z noty odsetkowej nr (...)z dnia 30 kwietnia 2003 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktury (...) z dnia 5 marca 2002 r., wymagalnej w dniu 19 marca 2002 r. (k. 101 – 102). Zarzut ich przedawnienia jest częściowo uzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tej faktury za okres od dnia 20 marca 2002 r. do dnia 5 kwietnia 2003 r. Odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c. Przedawniły się zatem najpóźniej z dniem 5 kwietnia 2006 r. Dotyczy to jednak tylko odsetek przedawnionych przed dniem 6 kwietnia 2005 r., ponieważ w tym dniu nastąpiło uznanie roszczenia, więc skutek przerwania biegu terminu ich przedawnienia obejmuje tylko odsetki należne za okres od 6 kwietnia 2002 r. do 5 kwietnia 2003 r.

Uwzględniając korektę faktury, dokonaną przez Sąd Okręgowy do kwoty 14.130 zł, zaległość w tym okresie wynosiła: od dnia 6 kwietnia 2002 r. do dnia 22 stycznia 2003 r. – 14.130 zł, od dnia 23 stycznia 2003 r. do dnia 28 lutego 2003 r. – 9.547,15 zł i od dnia 1 marca 2003 r. do dnia 5 kwietnia 2003 r. – 4.547,15 zł. Wysokość nieprzedawnionych odsetek wynosi 2.170,15 zł (odpowiednio w tych okresach: 1.978,97 zł, 132,88 zł i 58,30 zł).

25) Kwota 2.581,99 zł (skorygowana przez Sąd Okręgowy do kwoty wynika z noty odsetkowej nr (...)z dnia 11 lipca 2003 r. dotyczącej odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie należności wynikającej z faktur: (...) z dnia 6 maja 2002 r., wymagalnej w dniu 20 maja 2002 r. i (...) z dnia 7 czerwca 2002 r. wymagalnej w dniu 21 czerwca 2002 r. (k. 103 – 105). Zarzut ich przedawnienia jest nieuzasadniony. Z noty wynika, że powódka domaga się odsetek od tych faktur za okres od dnia 21 maja 2002 r. do dnia 20 czerwca 2003 r. oraz od dnia 22 czerwca 2002 r. do dnia 20 czerwca 2003 r. Ponieważ odsetki te podlegały samodzielnemu i odrębnemu przedawnieniu za każdy dzień opóźnienia w terminie trzyletnim, wynikającym z art. 118 k.c., więc przedawniłyby się najpóźniej z dniem 20 czerwca 2006 r. Z uwagi na to jednak, że doszło dwukrotnie do przerwania przedawnienia w wyniku uznania z dnia 6 kwietnia 2005 r. i z dnia 4 października 2005 r., ostatecznie do chwili wniesienia pozwu ten termin w ogóle nie upłynął. Zasadna jest więc kwota przyjęta przez Sąd pierwszej instancji po korekcie wysokości należności głównej.

To samo dotyczy należności z następujących not odsetkowych:

a) nr (...)z dnia 14 października 2003 r., obejmującej odsetki naliczone za okres od dnia 18 lipca 2002 r. do dnia 9 października 2003 r. (k. 106 – 110); zasadna jest przyjęta przez Sąd Okręgowy kwota 2.419,82 zł;

b) nr (...)z dnia 10 marca 2004 r., obejmującej odsetki naliczone za okres od dnia 30 grudnia 2003 r. do dnia 25 lutego 2004 r. (k. 111– 116); zasadna jest przyjęta przez Sąd Okręgowy kwota 1.512,10 zł;

c) nr (...)z dnia 18 maja 2004 r., obejmującej odsetki naliczone za okres od dnia 3 marca 2004 r. do dnia 8 maja 2004 r. (k. 117 – 119); zasadna jest przyjęta przez Sąd Okręgowy kwota 134,64 zł;

d) nr (...)z dnia 23 września 2004 r., obejmującej odsetki naliczone za okres od dnia 26 maja 2004 r. do dnia 16 sierpnia 2004 r. (k. 120 – 123); zasadna jest przyjęta przez Sąd Okręgowy kwota 91,56 zł.

Łącznie wszystkie nieprzedawnione odsetki wynoszą w sprawie 23.727,35 zł. Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. podlegają one zasądzeniu na rzecz powódki wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wytoczenia powództwa o te odsetki. Ponadto uwzględnieniu podlegały nieprzedawnione należności główne: 3.031,60 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lipca 2003 r. do dnia 4 lipca 2007 r., 1.960,83 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 5 lipca 2007 r., 9.060,03 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 lutego 2005 r. do dnia 31 marca 2005 r. i 4.881,58 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 1 kwietnia 2005 r. Ogółem żądanie powódki ostatecznie okazało się uzasadnione do kwoty 42.661,39 zł z w/w odsetkami.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki należności wskazanych w punkcie pierwszym wyroku. W celu uniknięcia wątpliwości co do zakresu zmiany i trudności przy wykonaniu orzeczenia wyjaśnić należy, że rozstrzygnięcie zawarte w punkcie I.1 wyroku Sądu Apelacyjnego w całości zastępuje punkt I. zaskarżonego wyroku. W pozostałym zakresie powództwo było nieuzasadnione z uwagi na skuteczne podniesienie przez pozwaną zarzutu przedawnienia, wobec czego zostało oddalone. Dalej idąca apelacja była bezpodstawna, w związku z czym została oddalona na mocy art. 385 k.p.c.

Zmianie podlegało także rozstrzygnięcie o kosztach procesu i nieuiszczonych kosztach sądowych za pierwszą instancję odpowiednio do ostatecznego wyniku sporu, zgodnie z którym powódka wygrała sprawę w 41,5%, tj. 42.661,39 zł z dochodzonej pozwem kwoty 102.762,30 zł. W pierwszej instancji powódka poniosła koszty procesu w kwocie 8.836 zł (k. 20, k. 21, k. 437 i k. 499 oraz wynagrodzenie pełnomocnika), a pozwana – w kwocie 3.600 zł (wynagrodzenie pełnomocnika). Łącznie koszty procesu obu stron wyniosły 12.436 zł. Pozwana powinna ponieść je w 41,5%, czyli do kwoty 5.160,94 zł, a powódka – w 58,5%, czyli do kwoty 7.275,06 zł. Wobec tego pozwana powinna zwrócić powódce kwotę 1.560,94 zł, skoro dotychczas pokryła koszty procesu tylko do kwoty 3.600 zł (5.160,94 – 3.600).

W tej samej proporcji strony powinny pokryć nieuiszczone koszty sądowe, które wyniosły w sprawie 10.587,25 zł. Powódka powinna więc zapłacić kwotę 4.393,71 zł, a pozwana – kwotę 6.193,54 zł.

W postępowaniu apelacyjnym pozwana wygrała sprawę w 45%, ponieważ zasądzona od niej przez Sąd Okręgowy kwota 94.529,24 zł została obniżona do kwoty 42.661,39 zł. Pozwana opłaciła apelację (4.777 zł) oraz koszty pełnomocnika (2.700 zł), a powódka jedynie wynagrodzenie pełnomocnika (2.700 zł). Łącznie koszty postępowania apelacyjnego wyniosły 10.177 zł. Powódka powinna ponieść je w 45%, czyli do kwoty 4.579,65 zł, a pozwana – w 55%, czyli do kwoty 5.597,35 zł. W konsekwencji pozwanej przysługuje od powódki zwrot kwoty 1.879,65 zł (4.579,65 – 2.700).

Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach procesu za obie instancje stanowił przepis art. 100 k.p.c., przewidujący stosunkowe rozdzielenie kosztów odpowiednio do wyniku sporu w każdej instancji.